

altsaa staar hvert af Tingene frit for at for-
 kaste den. Hvad den første Indvending an-
 gaar, finder jeg den paa ingen Maade ube-
 søjet. Det er meget rigtigt, at en midlertid-
 dig Bevillingslov kun giver Regeringen smal
 Koft; men den skal heller ikke give andet.
 Naar man vil fastholde Tokammersystemet i
 Bevillingsager, kan en midlertidig Bevil-
 lingslov i Tilfælde af Strid ikke være det
 samme som en endelig Finanslov. Det nor-
 male er fornuftigvis ikke Konflikt mellem
 Tingene om Finansloven. Der kan opstaa
 Uenighed om denne eller hin Bevilling, om
 den ene skal gives, om den anden skal næg-
 tet, men Reglen maa dog være, at en saa-
 dan Uenighed finder sin Løsning paa samme
 Maade, som det stete i Fællesudvalget i af-
 vigtige Foraar, at de ny Bevillinger, som
 man ikke kan opnaa Enighed om, faa at
 falde bort, idet man da ganske simpelt holder
 sig til det bestaaende. En virkelig Konflikt
 kommer først frem i det Tilfælde, da et af
 Tingene enten vil tvinge det andet Ting til
 at gøde en ny Bevilling mod dets Vilje eller
 vil fremtvinge Nægtelsen af en ifølge den be-
 staaende Finansret gældende Bevilling mod
 det andet Tings Vilje. Hvis en saadan Paa-
 stand fra et Tings Side fastholdes til Trods
 for det andet Tings Modstand, ja saa kom-
 mer der ikke en Finanslov i Stand, og da
 falder man tilbage paa de Udgifter, som
 ere hjemlede i den bestaaende Ret, altsaa
 hjemlede dels ved særlige Love, dels ved de
 Bevillinger, der ere givne paa tidligere Fi-
 nanslove eller Tillægsbevillingslove. Men
 det, at man saaledes nødsages til at sættes
 paa smal Koft, er i Virkeligheden et stærkt
 Pres paa alle Parter til at enes. Det er
 herten for Rigsdagen eller for Regeringen
 i Længden nogen Behagelighed at skulle gaa
 paa en saa snæver Bevilling, og det Tryk,
 som vil blive øvet paa alle Lovgivningsfak-
 torer fra Befolkningens Side for at faa
 Ende paa en saadan Tilstand, vil være det
 bedste Middel til at forhindre, at den træ-
 ker i Langdrag. Naturligvis kan man finde
 andre Løsninger, hvis man absolut vil, men
 næppe nogen bedre, saafremt man vil fast-
 holde Tokammersystemet. Hvis man vil
 lægge den bevilgende Myndighed udelukkende
 i det ene Tings Hænder, som det f. Eks. er
 Tilfældet i England, saa vil der til enhver
 Tid kunne blive bevilget netop det, som det
 paagældende Ting vil give; eller ogsaa, hvis
 man under en eller anden Form vilde ind-
 føre et Slags Etammersystem. Men det er
 min Overbevisning, at det ene lige saa lidt
 som det andet lader sig gennemføre her i
 Landet. At ville lægge den bevilgende Myn-
 dighed alene i Folketingets Haand, antager

jeg ikke, at den højtærede Konseilspræsident
 nærmest har tænkt sig; og at tilvejebringe
 en Fællesafstemning mellem Tingene, hvor-
 ved hvert Tings Selvstændighed — som jo
 dog er Grundlaget for dets afgørende Ind-
 flydelse over ethvert Spørgsmaal — gaar
 tabt, tror jeg ikke vil vise sig gennemførligt.
 Vi maa utvivlsomt holde os til det, vi have,
 nemlig Tokammersystemet helt igennem, og
 naar der da opstaa en Strid, er der ikke
 andet at gøre end simpelthen blive ved det
 bestaaende, indtil man faar løst Stridspun-
 terne paa den ene eller paa den anden
 Maade. — Den anden Indvending, som
 gøres gældende, er den, at der ikke her gives
 nogen virkelig, endelig Løsning, idet hvert
 af Tingene har det i sin Magt at nægte
 den midlertidige Bevillingslov. Denne Ind-
 vending er tilsyneladende mere berettiget end
 den forrige. Jeg siger tilsyneladende, fordi
 Indvendingen alligevel har mere teoretisk end
 den har praktisk Betydning. Der er selv-
 følgelig en udbortes Forstel mellem det, der
 i Fjor blev foreslaet af Grundlovsudval-
 get, som gif ud paa, at de Udgifter, der ere
 hjemlede i den bestaaende Ret, uden
 videre skulde kunne afholdes, og at For-
 maliteten med Vedtagelsen af en midler-
 tidig Bevillingslov ikke var nødvendig.
 Men jeg tror, at i Realiteten komme
 de to Ting meget nær ud paa det samme.
 Man siger: Hvis nu en midlertidig Bevil-
 lingslov forkastes, staar Regeringen hjælpeløs;
 hvis det ene Ting nægter den, og der derefter
 kommer en anden Regering til Mødet,
 vil det andet Ting kunne nægte den; paa
 den Maade vil der slet ikke kunne opnaas
 nogen Bevilling; hvad skal saa Regeringen
 gøre? Dertil er at svare, at Forholdet er jo
 dog det, at lige indtil Landstinget i For-
 aaret 1885 fandt paa at nægte den midler-
 tidige Finanslov, er noget saadant aldrig
 slet. Fra Folketingets Side er det ved en-
 hver Lejlighed blevet hævdet, at dette Ting
 altid var rede til at give en midlertidig Be-
 villingslov, og de Grunde, hvormed man fra
 Landstingets Side søgte at retfærdiggøre
 Nægtelsen i 1885, vilde ikke i Fremtiden
 kunne gøres gældende, hvis det foreliggende
 Forslag blev vedtaget. Man vilde ikke læn-
 gere kunne paastaa, enten at en midlertidig
 Bevillingslov ikke var hjemlet, ikke var ud-
 trykkelig nævnt i Grundloven, eller at der
 kunde rejses Tvivl om dens Form og Ind-
 hold; thi Form og Indhold vilde nu være
 udtrykkelig fastslaede i Grundloven, og en-
 hver Tvivl dermed affaaen. Hvis i saa
 Fald et af Tingene vilde nægte den midler-
 tidige Bevillingslov, vilde dette Ting aaben-
 bart paatage sig at føre os uden for For-